

בהיכלו

פרשת צו תשפ"ד

// קבורים חיים... //

// הוא קבור אבל מסתובב... //

החיד"א הקדוש זי"ע מעיד על האריז"ל ("מדבר קדמות" מערכת א' אות כ"ו): "ואני בענייני פשיטא לי, דרבנו האריז"ל, היה נטהר באפר פרה על ידי אליהו זכור לטוב, ואז נחה עליו רוח הקדוש להפליא, כאלו קדשות נשגבות מכרח שבאו רק אחרי התקדשות גדולה כזו באפר פרה אדמה.

ובכן, איך נוכל גם אנחנו לזכות לטהרה עליונה כזו, נכון, בימינו אין נוהגים הלכות טמאה וטהרה, אולם רבנו הקדוש אומר (לקוטי מוהר"ו חלק א', סימן רמ"ב) שהרהורים רעים הם בחינה של טמאת מת ואבי אבות הטמאה, כשהמת מלא במחשבות רעות, ומחשבות של כפירה ואפיקורסות - אין לה עוד טמאה וזהמה כזו, רחמנא לשזבן.

יש אנשים חיים שהם מתים ממש, בחינת "ראיתי רשעים קברים ונאו" (קהלת ה, י) הוא קבור אבל מסתובב... המוח שלו בבחינת טמאת מת - רחוק כל כך מהקדשה. את המבחוץ לראות קבר כזה מגלה דוד המלך: "קבר פתוח

גרונם" (תהלים ה, י). תסתכל על הפה שלו, האם הוא מדבר דבורי תורה חזק ואמונה, או שחס ושלום כל מיני דבורי מחלקת רכילות וצער לזולת - אז זה קבר פתוח שמוסתובב, שכל כך צריכים להזהר לא ליפול לתוכו...

// איך לטהר את המוח?

איך נוכל לזכות לטהר את המוח כל כך שיהיה נקי וקדוש ומוכן לקבל בתוכו את דבקות הבורא?

בדבריו הקדושים של רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן נה), תורה שפדאי לומדה בשבת פרשת פרה מבאר באפן נפלא, איך כל ענין טהרת פרה אדמה שיהיה גם עכשו, והוא על ידי "ונשלמה פרים שפתינו" - על ידי שאדם פותח את שפתיו לדבר אל השם יתברך, ומבקש מהשם יתברך: "רבוננו של עולם, אני רוצה להטהר, להיות איש פשוט", הדבורים האלו ממתיקים את כל הדינים, וככה זוכים לקבל את האפר פרה - לכבס את הנשמה ולזכות להיות ראוי לכל הקדשות.

(שיחות מוהר"א ש"ש שבת פרה, אשי ישראל כי תשא פרשת פרה תשפ"ג)

מה שלום העגל?...

מאוד שמחתי לשמע ממך דבורי אמונה, תאמיני לי, שאין טוב מזה, הינו מלדבר ומלהזכיר תמיד את שמו יתברך, והבעל שם טוב הקדוש זי"ע קדם התגלותו, היתה דרכו לנסע מעיר לעיר ומכפר לכפר ומישוב לישוב, והיה מסתובב בין פשוטי עם, ושואל אותם על מצב בריאותם, ומצב בריאות האשה והילדים, ומצב בריאות הפרה והעגל... והתרגילים והברבורים... ועל כל דבר ענו פשוטי העם: ברוך ה', בעזרת השם, חסדי השם וכו' וכו', והיה להבעל שם טוב הקדוש זי"ע נחת רוח גדולה, כי רצה להוציא מפיהם את שמו יתברך, שיהיו רגילים להזכיר תמיד את חסדי השם יתברך.

אשר בנחל חלק עא מקטב טו רמח

זכרו נא מה שרַבְנּוּ ז"ל מַגְלָה לנו בסודו של פְּרָה אֲדָמָה

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ, יום ו' ערב שבת קדש לסדר ... שבת פְּרָה
כ"ב אדר שני ה'תשפ"ב

החיים והשלום וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל
אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הַגְּרִים בִּבְנֵי אֶרֶץ בְּרִסְלָב,
עיר השְׂמִיחָה, וְדִי בְּכָל אֶתְרֵנוּ וְאֶתְרֵי הוֹי"ה עֲלֵיהֶם יִשְׂרָה
שְׂכִינָתוֹ תָּמִיד.

השַׁבָּת ... היא שַׁבַּת פְּרִשְׁת פְּרָה, שֶׁהיא טְהוֹרָתוֹ
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה עֲלֵינוּ לְהוֹדוֹת אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
עַל שְׂאֲנַחְנוּ יוֹדְעִים מְרַבְּנוּ ז"ל שֶׁהוא הַנְּהַר הַמְּטֵהָ
מִכָּל הַכְּתָמִים, וְזָכִינוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל תַּלְמִידָיו הָאֲמִתִּיִּים
הַמְּמַשִּׁיכִים אֹרֵנוּ הַנְּעֻרְבִים וְנִהְרֵנוּ הַטְּהוֹרֵי עַד הַמְּקוֹם
שְׂאֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בוֹ, וְהֵם זֹרְקִים עֲלֵינוּ מֵיִם טְהוֹרִים
לְטַהֵר אֹתָנוּ מִכָּל תַּחְלוּאֵינוּ וּמִכָּל חֲרַפְתָּנוּ, אִין עֲלֵינוּ
רַק לְהַעֲמִיד עֲצָמֵנוּ מוּלָם וּלְקַבֵּל אֶת הַהֲזָאָה הַקְּדוּשָׁה
שְׂמִזִּים עֲלֵינוּ, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכֶּה לְטַהֵרָה עֲלִינוּנָה.

זְכְרוּ נָא אַחֵי וְרַעֵי הַיְקָרִים, מֶה שְׂרַבְנּוּ ז"ל מַגְלָה
לנו (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ה), בְּסוּדוֹ שֶׁל
פְּרָה אֲדָמָה, שְׂמֻנָח בְּתוֹךְ הַפְּסוּקָה (הוֹשֵׁעַ יד ג)
וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׂפִתֵינוּ, שְׂעַקְר טְהוֹרַת פְּרָה אֲדָמָה עַל
יְדֵי הַשְּׂפִתִים, הִינּוּ הַדְּבוּר וְהַתְּפִלָּה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
וְכָל מֶה שְׂאָדָם מוֹרְבָה לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי
מִקְבֵּל עָלָיו יוֹתֵר קְדוּשָׁה וְטְהוֹרָה, וְכִי מַגִּיעַ לְשִׁלְמוֹת
נִפְשׁוֹ רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, וְעַל כֵּן רֵאשִׁי תְבוּת גִּשְׁלָמָה
פְּרִים שְׂפִתֵינוּ הוּא גִּשְׁלָמָה, כִּי כִּי אֲדָם זֹכֶה לְקַבֵּל
נִפְשׁ קְדוּשׁ טְהוֹר, הִינּוּ עַל יְדֵי רַבּוּי דְבוּרִים אֶל הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, וְכַמּוֹ שְׂכָתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ה, ו) נִפְשִׁי יִצְאָה
בְּדַבָּרוֹ, שֶׁהַנִּפְשׁ יוֹצֵאת מַגְלוּתָהּ עַל יְדֵי הַדְּבוּר אֶל
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וְעַל כֵּן בּוֹאוּ נָא וְנַעֲשֵׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בְּעִבּוּדָת
הַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָה, וְנִדְבַר הַרְבֵּה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
עַד שְׂפִתֵינוּ וְנִשְׁלַמָּה "פְּרִים" שְׂפִתֵינוּ, שֶׁהֵיוּ פְּרִים
וְרַבִּים שְׂפִתוֹתֵינוּ וְדְבוּרֵינוּ פָּנּוּ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׁפְע
גְּדוּל, וְאִזּוֹ הֵיוּ "נִשְׁלָמִים" נִפְשָׁנוּ רוּחָנוּ וְנִשְׁמָתָנוּ
בְּדַבְּקוֹת גְּדוּלָה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִזְכֶּה לְטְהוֹרָה
עֲלִינוּנָה וְדַבְּקוֹת אֲמִתִּית בּוֹ יִתְבָּרַךְ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם
אָמוֹן סָלָה.

הַמֵּאֲחֵל לָכֶם שַׁבַּת שְׁלוֹם וּמְבֻרָה!

י"ח חשוון תשפ"ב

כָּבֵר מִסְפֵּר שָׁנִים שְׂאֵינִי מִצְלִיחַ לְהַתְּמִיד בְּהַתְּבוּדוֹת לְאֶרֶץ זְמַן

שְׁלוֹם כְּבוֹד הַרְבֵּ! כָּבֵר מִסְפֵּר שָׁנִים שְׂאֵינִי מְנַסֶּה לְהַתְּמִיד
בְּהַתְּבוּדוֹת וְלֹא מִצְלִיחַ, בְּכָל פַּעַם אֲנִי מֵתְחִיל וְגַם רוֹאֶה שְׂעוּת
וְאִזּוֹ מֵתְקַרֵּר הַהַתְּלַבּוּת. לַפַּעַמִּים יֵשׁ לִי יָמִים כֹּל כִּי עֲמוּסִים
שְׂאֵינִי מַגִּיעַ מֵאַחַר בְּלִילָה עֵיף מְאוּד וְאִין לִי כּוֹחַ לְהַתְּבוּד. אִיךָ
זֹכִים לְהִיּוֹת עֲקֻשָׁנִים? הֵאֵם לְהַתְּחִיל מִכַּמָּה דְּקוֹת בְּכָל יוֹם בְּמִשְׁךָ
תְּקוּפָה וְלַהַתְּקַדֵּם? מֵאַחַל לָךְ רְבוּאָה שְׁלָמָה וְהַחֲלָמָה מֵהִירָה
בְּזָכוֹת רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ. תּוֹדָה רַבָּה!

תשובה

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם א' לְסֹדֵר מִטוֹת מִסְעֵי כ"ה תְּמוּזָה ה'תשע"ב

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... נ"י

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתְּבָךְ.

כִּי הַצָּרָה שֶׁל כָּל אָדָם לָמָּה הוּא לֹא מֵתְבוּדָה, כִּי הוּא רוֹצֵה לְהַתְּבוּד
שְׂעָה שְׁלָמָה, אוֹ כִּי הַיּוֹם, וּמִחֲמַת שְׁלֵא יְכוּל, אִזּוֹ הוּא לֹא מֵתְבוּדָה
לְגַמְרֵי, אֲבָל בְּאֲמֹת אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שְׁמֵלָה כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאִיהוּ
מִמְלָא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, אִין שׁוּם מִצִּיאוֹת בְּלַעְדֵיךָ יִתְבָּרַךְ
כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֲלָקוֹת גְּמוּר הוּא.

וְלָכֵן צְרִיכִים לְדַעַת אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שְׂמִדְבָּרִים אֲלֵינוּ יִתְבָּרַךְ זֶה
הַצְּלָחָה נְצָחִית, הַצְּלָחָה כּוֹזֵ אֲשֶׁר אִין לְתַאֵר וְאִין לְשַׁעַר כָּלֵל, וְאֵל יִקַּל
בְּעֵינֵיךָ דְבוּר אֶחָד, כִּי אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ מֵאֵד מֵאֵד חֲשׁוֹב כָּל דְּבוּר שְׂמִדְבָּרִים
עֲמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֵם הֵיוּ בְּנֵי אָדָם יוֹדְעִים מַעֲלַת כָּל דְּבוּר לְמַעֲלָה בְּשָׂמִים,
הֵיוּ מִתְּמִידִים בְּזֶה כָּל יוֹם וְכֹל שְׂעָה וְשְׂעָה וְכוּ', כִּי כָּל דְּבוּר
שְׂמִדְבָּרִים אֲלֵינוּ יִתְבָּרַךְ זֶה מוֹעֵזֶה אֶת כָּל הַעוֹלָמוֹת, וְזֶה אֵי אֲפֻשֶׁר
לְהַסְבִּיר בְּפֶה, וּמִכָּל שְׂכֵן בְּכַתֵּב, וְאֵם תְּהִיָּה חֲזוֹק לְדַבֵּר אֲפִלּוּ דְבוּר אֶחָד,
תְּמַשֵּׁךְ לְדַבֵּר עוֹד דְבוּר וְעוֹד דְבוּר, עַד שְׂתִּהְיֶה רְגִיל לְדַבֵּר תְּמִיד אֲלֵינוּ
יִתְבָּרַךְ. וְהַעֲצָה הַכִּי טוֹבָה לְהַתְּחִיל עִם חֲמֵשׁ דְּקוֹת.

וְלָכֵן הַרְגַל אֶת עֲצָמָךְ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל פְּנִים
חֲמֵשׁ דְּקוֹת, וְהַלּוּא שְׂתוּכַל לְגַבֵּב בְּכָל יוֹם מְדֵי פַעַם חֲמֵשׁ דְּקוֹת, וְזֶה
לֹא כִּי כִּי קִשָּׂה, אֲבָל לְמַעֲלָה בְּשָׂמִים חֲמֵשׁ דְּקוֹת זֶה מוֹעֵזֶה אֶת כָּל
הַעוֹלָמוֹת, כִּי אֲפִלּוּ דְבוּר אֶחָד שְׂמִדְבָּרִים אֲלֵינוּ יִתְבָּרַךְ, זֶה דְּבָר גְּדוּל
מְאוּד, וּמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל אָמַר "גְּרוּיָסֶע פִּינְךָ מְנוּסֵ" חֲמֵשׁ דְּקוֹת זֶה דְּבָר גְּדוּל
מְאוּד, וְיִכּוּלִים לְפַעֵל אִזּוֹ הַרְבֵּה דְּבָרִים.

וְלָכֵן אֵל תְּהִיָּה בְּטָלוֹ, רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ט')

זה אותו האדם מהשדה?!

אחד מחשבי אנשי שלומנו, כשהתקרב לרבנו ז"ל, הוא שמע מהענין הגדול של התבודדות שאדם יפרש כל שיחתו לפני הקדוש ברוך הוא

וכן, והנה הוא הפיר עוד אחד שהיה מקרב, והיה מתבודד הרבה, ואותו אחד שאף עתה התקרב החליט שהוא רוצה לעקב אחר ההוא שפבר היה מקרב, לראות את עבודתו בקדש בעת התבודדותו.

כמוכן, דבר פנה צריך להיות בשקט, כדי שהלה לא ירגיש בדבר, לכן הוא התחבא באיזו פנה, כדי שלא יבחין בו ולא ישים לב שהוא עוקב אחריו, וכשהגיע למקום התבודדותו, ראה שאותו אחד מאנשי שלומנו זרק עצמו על הרצפה, תקע את ראשו באדמה, והוא החל בבכייה נוראה כל כך עד שזה ממש קרע את הלב לאותו אחד שהתחבא [כי הוא אף פעם לא ראה ולא שמע בדבר הזה], וכמוכן הוא הבל מזה התעוררות נפלאה מאד מאד.

בעת ראות עיניו כל זאת, החליט האיש שאיננו מרפה, והוא נשאר במקום מחבואו, עד שייסם הלה את התבודדותו, וילך אחריו עד לביתו, ויראה איך הוא ממשיך להתנהג בביתו, כי בודאי בתוך הבית גם כן יש לו עבודות, וכי.

כשהגיע אותו אדם לביתו, הוא נכנס עם פנים שוחקות, ואחל לכול בני ביתו: "ערב טוב!, שלום עליכם!", עד שלא הפירו עליו שום דבר, ואף אחד לא היה מעלה על דעתו אלו עבודות גדולות עשה עד עתה בשדה, ואיך בכה לפניו יתברך, ופרש כל שיחתו לפני קונו.

הדבר הזה גרם התעוררות עצומה ביותר לאותו אחד שעקב אחריו, כי הנה מה שראה בשדה זו באמת עבודה וכו', ואיך כבר בפית הוא יודע איך להתניחם לכל אחד? ותמה האם זה אותו בן אדם שראה בהיותו בשדה, ולא אחד אחר...

הדבר הזה הפליא אותו ביותר, עד שזכה גם כן להתקרב לרבנו ז"ל, ונהיה מהחשובים שבין אנשי שלומנו.

אותו אדם בזקנותו ספר בעצמו את הספור הזה למוהרא"ש, איך שעל ידי זה זכה להתקרב לרבנו ז"ל באמת, ומוהרא"ש היה רגיל לספר את המעשה הזה, על מנת שזנזקה להתעורר מהלקח החשוב והלמוד הנפלא שבזה, איך יזכה האדם לחבר רוחניית וגשמיות ביחד, ולדע שזה לא סותר כלל וגלל, אמה מתבודד בשדה, עובד את ה' באמת, בוכה ומרבה בתפלה לפניו, והנה באת הביתה ואמה מתיחס לכל בני ביתך בשמחה ובתשומת לב מיוחדת, ואמה כאחד האדם [ובלשון הספרים זה נקרא "פושט צורה ולובש צורה"].

ומלבד זה שאדם צריך לנהג כך, עליו לדע שזה חלק והמשך אחד מאותה עבודה שבה עבד עד עתה, כי חלק בלתי נפרד מעבודת ה' זה להתחמם ולהקים בית, להביא ילדים לעולם, לפרנס ולכלכל את בני הבית, להכניס חיות ושמחה בבית, לראג שישירה השלום והאהבה, שלא יהיו מריבות ומחלוקות, זו עבודת ה' בשלמות, וזה נעשה על ידי שלא מפריד בין רוחניית לגשמיות, אלא יודע שזו השלמות, והא בהא תליא.

וזו העבודה הכי גדולה לאדם בימי חייו, שיודע איך לקשר רוחניית וגשמיות ביחד, שלא תהיה שום סתירה בין שני ענינים אלו, ואם זוכה לזה, בודאי יראה עולמו בחייו, וטוב לו כל הימים.

(רכי איש גיליון קמ"ד תצוה תשי"ד)

עקר החיות מקבלים מהתפלה, כמו שכתוב (תהלים מ"ב) "תפלה לאל חי", ומי שמרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש ברוך הוא, אז הוא מרגיש שזה כל החיות שלו, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה העולם כלל, אלא הוא מחדיר בעצמו אמתת מציאותו יתברך, עד שמרגיש שהוא יתברך נמצא ואין בלעדו נמצא, ואז הדבורים שמדבר עמו יתברך עם אמת, כאשר ידבר איש עם רעהו.

ורואים בגשמיות פעם אדם מדבר עם חברו קצת, פעם יותר, ופעם שעה וכו' וכו', כמו כן יותר מכן אדם צריך להרגיל את עצמו להיות כל כך דבוק בו יתברך, שבכל פעם שרק צריך לדבר אליו יתברך, יהיה רגיל לדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש עם רעהו.

ואמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ו סימן קנ"ד) שעקר

מה שהגיע למדרגתו הוא רק על ידי ענין פראסטיק (פשיטות) שהיה מדבר הרבה, ומשיח הרבה בינו לבין קונו, ואמר תהלים הרבה בפשיטות, ועל ידי זה ייקא הגיע למה שהגיע, ואמר אם הייתי יודע שהשם יתברך

ולכן הרגל את עצמך לדבר אל הקדוש ברוך הוא על כל פנים חמש דקות, והלואי שתוכל לגנב בכל יום מדי פעם חמש דקות, וזה לא כל כך קשה, אבל למעלה בשמים חמש דקות זה מזעזע את כל העולמות.

יעשה ממנוי מה שאני עתה, דהינו

חדוש פנה, הייתי עושה ביום אחד מה שעשיתי בשנה כלה (כלומר שהיה מודרז כל כך בעבודתו עד שמה שהיה עושה ועובד השם יתברך בשנה כלה היה עושה ביום אחד). והיה מתגעגע מאד אחר מעלת העבודה של פראסטיק (פשיטות) באמת, ואמר איי פראסטיק, גם אמר שדבר עם כמה צדיקים גדולים ואמרו גם כן שלא הגיעו למדרגתם כי אם על ידי ענין פראסטיק, שעסקו בעבודתם עבודת השם יתברך בפשיטות גמור בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו וכו'. ועל ידי זה ייקא הגיעו למה שהגיעו, אשרי מי שיקים את זה, ואז טוב לו בזה ובבא לנצח נצחים.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך תמיד שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפנה תשפיל ותצליח.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

מספרים בעלית הגג...

דבור אל השם

ונשלמה פרים שפתינו

// כננו תבלין!

מוהר"ב י"ל אומר, שמשיח יעשה את הענין של תפלה והתבודדות דרך כבושה לרבים, כמו שעכשו דרך כבושה לכל בר ישראל ללכת עם טלית ותפילין בכל יום לבית הכנסת.

// כשהשם יתברך עוזר

פי משיח יכניס בעולם גלוי אמת מציא אותו יתברך בגלוי כזה, עד שלא יהיה שום ספק לאדם שהוא יתברך נמצא ואין בלעדו נמצא, ועל כן כל מה שיצטרך האדם, הוא יבקש רק ממנו יתברך, כי הוא יתברך מלא כל הארץ כבודו, והוא שומע תפלת כל פה, וכמו שאמר רבנו י"ל, כשהשם יתברך עוזר בהתבודדות, אזי ההתבודדות הוא כפאטר ידבר איש אל רעהו.

// אפלו רק דבור אחד

אפלו כשאין יכולים לדבר כלל, אפלו כשמדברים רק דבור אחד, גם כן טוב מאד, ויהיה חזק בדעתו מאד וידבר את אותו הדבור כמה וכמה פעמים בלי שיעור וערה, ואפלו אם יבלה כמה וכמה ימים בדבור זה לבד, זה גם כן טוב מאד, ויהיה חזק ואמיץ וירבה לדבר אותו הדבור פעמים אין מספר, עד שירחם עליו השם יתברך ויפתח פיו ויכול לפרש שיחתו בשלמות. (לקוטי מוהר"ן חלק ב', תורה צו)

הרהר לעצמו.

חכם ופקח היה

הילד, והוא לא היה יכול

יותר לראות את סבו היקר

בסבלו, מה עשה? אחז את

הבגד הישן וקפלו, נטל מספרים

וגזרו לשתי חתיכות.

כששתי החתיכות בידו, ירד הילד

מעלית הגג לביתו, וכשחלף ליד

אביו, תכף שאלו: "למה גזרת את

הבגד לשני חלקים?" ענה הילד ואמר

בחכמתו: "אבא, חלק אחד אני מביא

לסבא, ואת החלק השני אני שומר

בשבילי, כדי שכשתהיה גם זקן, אני

אזרק אותך מהבית, ואז יגיע החורף

ויהיה לך קר, אז אני אשלח לך את

החלק השני של הבגד..."

התעורר האב מאד מדברי בנו,

והתבייש בעצמו איך עשה מעשה

כזה, ותכף ומיד החזיר את אביו הזקן

והכניסו לביתו, ובקש את מחילתו

השלמה, וקבל על עצמו מעתה

להזהר מאד מאד בכבוד הורים,

שהיא "חמורה שפחמורות" (דברים

רבה ו, ב).

"לעובדא ולמעשה": מוהר"א ש"י ל

תמיד היה חוזר ואומר: איך שאתה

תתנהג להוריק - כך הילדים יתנהגו

עמך. אם אתה תכבד את ההורים -

ילדיך יכבדו אותך, וכן להפך..."

(בן יהודיני על מסכת בבא מציעא)

ספר הרב הקדוש בעל ה"פן איש

חי":

יהודי אחד, שהיה עשיר גדול, היה

אביו זקן עני מרוד. העשיר לא חס

על כבוד אביו, וזרק אותו מביתו,

ונאלץ האב לישן ברחובה של עיר

יחד עם שאר העניים.

תקופה לא קלה עברה על האב

המסכן שבנו זרקו לרחוב ללא

שום חמלה והשאירו לבדו, ובפרט

כשהגיעו הימים הקרים של החורף,

וגשם זלעפות נתד ארצה, ובעת

שהבן שוהה בביתו החמים - נרטב

האב בגשמים שפחוץ...

ויהי היום, בעת ששרר קר נורא

ברחוב, והנה רואה האב את נכדו

- בן בנו העשיר - עובר בסמיכות

אליו, פנה הסבא לנכדו הילד: "אני

מתחנן אליך, לך לאביך, ותבקש ממנו

שירחם עלי וישלח לי בגד חם כדי

שלא אגיע למצב סכנה מחמת הקר

הנורא"; הנכד חמל מאד על סבו,

ותכף רץ לאביו ובקש: "אבא, רחם

על סבא! הוא קופא בקר בחוץ, והוא

מתחנן לבגד חם כדי שינצל!"... אמר

העשיר לבנו: "תעלה לעלית הגג, שם

תראה בגד ישן שממילא אין בו כל

שמוש, ואת זה תביא לו..."

עלה הבן לעלית הגג, ואכן הוא

מצא שם את הבגד הישן, ונבהל מאד

בעת שראהו מלא בקרעים ובו חורים

גדולים, "וכי זה מה שאתן לסבא?"

לזכות ולרפואת
ר' שלמה ברוך
בן רבקה הי"ו

לזכות
יצחק עזרא
בן אסתר נוגה
לזיווג הגון

לזכות
אלישע
בן רינה

לזכות
בת שבע בת רות,
נחמן ישראל בן רות.

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM